
Stano Kosovel: Mojzes na gori

Luna sije, kladvo bije, ali pa kakor poje narodna pesem: Je lunica svetila, je ura polnoč bila.

Seveda je plastična, oziroma slikovita manira nekaterim umetnikom tako prirojena, da jim je nemogoče, prikazovati svoje predmete kako drugače. Kot likovit pesnik se nam razodeva naš Aškerc v svojih baladah. Kakor zahteva ta epska vrsta z ozirom na svojo snov, ki je vedno nekako misterijozna, dasi ne nenaravna, primerno zasenčenje stilističnega podajanja, bi rekel, da so konture figur pri Aškercu za balado preveč odrejene in določne.

Dočim se torej nekatere pesnitve po svoji stilistični ureditvi približujejo bolj upodablajoči stroki, ki nam predočuje čutne podobe in nazorno jedro, so druge spet bliže glasbi, kjer prevladuje čutno jedro in stopi objektivno naravno jedro skoro popolnoma v ozadje.

Ježek je težek, težek - neizmerno težek!

Stano Kosovel / Mojzes na gori

Rdeče je morje prebrodil
Izrael, Izrael;
Mojzes povsod ga je vodil,
ž njim je pod goro prišel.

Stopil je Mojzes na goro,
in dejal, in dejal:
Bog, če veliš mi pokoro —
ljudstva trop Ti jo bo dal!

In Bog prišel je v oblaku
ves goreč, ves goreč,
vse pod njim tlelo je v mraku,
rod se je sklonil drhteč.

Trombe strašno so bučale
kot vihar, kot vihar,
v strahu so pokale skale,
mraz je obšel vsako stvar.

Bog pa govoril je glasno
kot on sam, kot on sam,
da je pretresalo jasno
vsako srce in vsak hram:

«Jaz sem Gospod, Bog edini —
drugih ni, drugih ni;
v sulice moje ostrini
vsak vaš ščit moč izgubi.

Dajem ti, ljudstvo, postave,
v njih je red, v njih je red;
izven njih ceste ni prave,
kaos brez njih bi bil svet.

Drži, kar zapovedujem,
kar je prav, kar je prav,
da z blagostanjem nasujem
pot tvoj življenja krvav.»

In odgovoril z molčanjem
Izrael, Izrael
je, in potrdil s priznanjem:
Rod si vse k srcu je vzel! —

In Mojzes ves v visokosti
je umrl, je umrl;
a Izraelu v radosti
svet se je novi odprl.